

se je rogal pajek, véliki Farizej in Sina
človekovega je bilo strah in je molil: »Pridi,
Duh! Oče, ne zapusti me!«

7.

In kakor je prosil, Mu je bilo.

Vstala je zvezda jutranjica, da bi svetila
do dne. Pesem jutranje zvezde, ki je svetila
do dne:

Vstanite, popotni, vstanite! Noč je minila,
prepelica se budi. Vstal sem in si manem
spanec z oči.

Kakor brat-gospodar je bridek dan. Le k
delu priganja in goni na pot. Kakor sestra-
gospodinja pa je dobra noč. Postilja trudnim
nogám, spati da težkim očem. S sanjami baja
moji duši vse ure noči...

Vstanite, popotni, vstanite! Noč je minila,
prepelica se budi. Vstal sem in si manem
spanec z oči...

8.

Tedaj je Sin človekov odložil svoje breme
in molil:

Oče, Tvoja volja se zgódi vekomaj! Pa
saj nisi dal, da bi tat raznesel, nisi dnevu
sejal, da bi mrak požel. Glej puščavo, Oče!
Tudi to najbolj bedno in bridko na zemlji,
iz Tvojih rok se je vsejalo, iz Tvojih sanj
se spočelo. Pa če si hotel: Tvoja volja, Oče!
Naj jo strahuje hudič. Ubiti je ne sme. Radi
Tvojega in mojega v njej, Oče. Radi Tvoje
besede, da bodi in živi, radi moje bridkosti,
da sem jo videl trpeti. In še zaradi najinega
skupnega nad njo. Zaradi miru v B o g u
Tebi in meni, ki je nad njo, zaradi tega bla-
goslova, ki samo delež hudičev nikoli ne bo.
Amen.

9.

Glej, in je solnce vzhajalo nad pustinjo in
pušča ga ni več klela: Zakaj si vzšlo? Dan se
je razgrnil pod nebom kakor plašč in zemlja
ni tulila: Ugasni, umri! Sin človekov je tedaj
roke razširil in molil: »Tvoja volja, Oče, se
je zgodila od vekomaj do vekomaj!« In stopili
so angeli z neba in mu stregli. In ker je bil
žejen, je rose zajel. In ko je pokrepčan
pogledal v božji svet, glej, stal je v solncu
poldne in — nobene sence ni bilo ob njem.
Zakaj nebo in zemlja sta strmela ob tem
čudežu človekovega prvega dne. Sin človekov
je odrešil. Obudil je mrtvega: ubita molitev
človeških src je živela...

Ljudje ob cestah

Tine Debeljak

Mož, otrok in žena —
družina za pot rojena,
s ceste padejo v pokošen breg:
hoja jim strla je sklepe v kostéh.

Kamen razžgal jim podplate je bose.
V pričakovanju so topó onemeli.
Oči zapró: hej! po cesti beli
kot belci krilatí jim misli neso se.

Oj, belci jadrno v lep svet hite,
s perutmi vzdigujejo se nad prah —
mož in žena in otrok se smeje,
oči odpró: leže ob cestah,

ob dolgi, dolgi poti do groba...
Počivajo: suh kruh, vodé prgišče.
Okó, okó za svetlim hipom išče —
krvavo slepi jih peščena svetloba...

Krist

Jože Pogačnik

Samotna pot v goró.
Kot v ječi sredi vrta
križ. In izozad
namesto prta je pogrebneга
nebo Mu modro spletla vinska trta.
In v njej se ugnezdil siv je mrak:
temá do udara tretjega — —

Trije žéblji tri studence so izgrebli —:
o, v dolini vas kot podojena spi...
Vroč popoldanski čas
žehti, žehti...

Tri kapljice krvi od bledih sène so pale
na suha tla: —
tri rdeče vrtnice so se pognale
Mu do srcá.

Čez prsi nage so tri potne srage
mu zdrsele:
tri solnčne rože okrog glave
so tri zarje vnele.

In teden veliki tri dni
hodili k Njemu so vaščani,
a od velikonočne rosne zarje
jim mrtev Krist na vekomaj živi...